

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa C. Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko W. P.

o odszkodowanie za mienie powierzone,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt VII Pa (...) oddalił apelację pozwanego W. P. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt IV P pm (...), w którym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda C. Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 48.551,76 zł tytułem odszkodowania za mienie powierzone.

Sąd Okręgowy podzielił ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy i stwierdził, że właściwe było w niniejszej sprawie przyjęcie odpowiedzialności pozwanego na podstawie przepisów o odpowiedzialności pracowników za mienie powierzone.

W ocenie Sądu odwoławczego prawidłowo została również ustalona kwota należnego odszkodowania, bowiem w toku postępowania pozwany nie kwestionował kwot niedoboru wynikających z protokołów inwentaryzacji, tym samym przyznając, że są one prawidłowe. W związku z powyższym Sąd drugiej instancji uznał, że kwoty te, a w konsekwencji, kwota dochodzonego odszkodowania zostały udowodnione.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną w całości. Skargę oparto na podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. Jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz oczywistą zasadność skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem pozwanego w sprawie ujawniła się rozbieżność w orzecznictwie, w zakresie tego czy przewidziana możliwość stosowania domniemania faktycznego, wyrażona w normie art. 231 k.p.c. jest środkiem dowodowym stosowanym wyłącznie w braku bezpośrednich środków dowodowych. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o wydanie postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej z uwagi na niespełnienie przez nią obligatoryjnego wymogu, niepodlegającego uzupełnieniu w trybie przewidzianym dla uzupełnienia braków formalnych, w postaci nieoznaczenia zakresu żądanego uchylenia zaskarżonego wyroku w sposób przewidziany w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Z bezpieczeństwa procesowego, w przypadku nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie skargi kasacyjnej, powód wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a jeżeli Sąd przyjmie skargę kasacyjną do rozpoznania, o oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Ponadto, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie może zostać przyjęta do merytorycznego

rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wobec powyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że w danej sprawie zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Pełnomocnik pozwanego wskazał w skardze, że podstawą przyjęcia jej do rozpoznania jest to, że po pierwsze, w sprawie pojawiła się konieczność dokonania wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), a po drugie, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że strona skarżąca skutecznie wykazała, że złożona skarga zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz

przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, niepubl., LEX nr 1238124).

Z kolei w odniesieniu do drugiej ze wskazanych w skardze podstaw do jej przyjęcia do rozpoznania, to utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, że wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Skarżący nie wykazał należycie, aby w sprawie zachodziła konieczność dokonania wykładni przepisów, co do których występują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Należy zauważyć, że rzekoma rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego, na którą powołuje się skarżący pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Sądy rozpoznające zasadność powództwa nie zastosowały bowiem art. 231 k.p.c. i konstrukcji domniemania faktycznego. Z uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji wyraźnie wynika, że Sąd ten uznał

wysokość zasądanego odszkodowania za prawidłową z uwagi na fakt, że pozwany nie negował kwot wynikających z przeprowadzonej inwentaryzacji w toku postępowania, a wręcz przeciwnie, potwierdził taką wysokość szkody w mieniu pracodawcy. W tej sytuacji nie można twierdzić, że Sąd posłużył się domniemaniem faktycznym na podstawie dowodów niebezpośrednich. Godzi się również zauważyć, że przedstawiając jedynie dwa orzeczenia (które w ocenie skarżącego są ze sobą sprzeczne) oraz powołując się na dwa komentarze do Kodeksu postępowania cywilnego, pełnomocnik pozwanego nie wykazał jeszcze, że w orzecznictwie rzeczywiście istnieje rozbieżność, która wymaga interwencji Sądu Najwyższego, skoro wskazanych przykładów nie uzupełnił on żadną głębszą argumentacją. Nawet gdyby jednak przyjąć, że istotnie występuje rozbieżność w orzecznictwie, to skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu jej do rozpoznania, bowiem rozstrzygnięcie przywoływanej kwestii pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

W odniesieniu do przywoływanej przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, że skarżący w ogóle nie uzasadnił występowania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. Wywód swój skarżący ograniczył w tym zakresie do jednego zdania znajdującego się na końcu uzasadnienia podstaw kasacyjnych. W świetle, przywoływanego już wcześniej, ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki nie można uznać, że skarżący należycie uzasadnił oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą podstawy do przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1 niniejszego postanowienia). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

r.g.